Η νεράιδα με τα κομμένα φτερά

Το δάσος είναι γεμάτο όμορφες νεράιδες.Καμία όμως δεν είναι σαν την Αλίνα, την μικρή νεραϊδούλα με τα γαλάζια μαλλιά και τα πορτοκαλί φτερά.

Η Αλίνα είναι πολύ γλυκιά και χαριτωμένη, έχει όμως κάτι που την κάνει ξεχωριστή από τις άλλες νεράιδες. Τα φτερά της είναι κομμένα στην μέση και δεν μπορεί να πετάξει! Της τα έκοψε μία μάγισσα όταν ήταν ακόμη νεραϊδομωρό. Οι άλλες νεράιδες την κορόιδευαν γι'αυτήν την ατέλεια «Αλίνα είσαι σαν ξωτικό!» της έλεγαν, αλλά αυτή δεν απαντούσε κι έφευγε στεναχωρημένη.

Μία μέρα γύρισε στο λουλουδόσπιτο πολύ προβληματισμένη! Η μαμά της που την αγαπούσε πολύ και ήξερε τι την απασχολούσε τόσο καιρό, πήγε αμέσως κοντά της. «Γλυκιά μου έγινε κάτι;» την ρώτησε χαϊδεύοντας τα απαλά μαλλιά της!

«μαμά θέλω να φύγουμε από εδώ! Οι άλλες νεράιδες με κοροϊδεύουν, σήμερα μου είπανε ότι τα φτερά μου μοιάζουν με αυτά που έχει η μύγα. Με φωνάζουν ξωτικό και απογοητεύτηκα πολύ όταν ήρθαν σήμερα οι νεραϊδοφύλακες στο δάσος. Κανένας δεν γύρισε να με κοιτάξει! Δεν είμαι όμορφη σαν τις άλλες και δεν θα ξαναβγώ από το σπίτι!» Είπε η Αλίνα και άρχισε να κλαίει.

Η μαμά της, την αγκάλιασε και της είπε «Αλίνα μου, είσαι πανέμορφη και αυτό το ήξερε η μάγισσα, σου έκοψε τα φτερά γιατί ζήλεψε την ομορφιά σου. Δεν πρέπει να σκέφτεσαι έτσι και να στεναχωριέσαι! Να έχεις πίστη στον εαυτό σου και να μην δίνεις σημασία σε αυτούς που σε κοροϊδεύουν. Είσαι πολύ ξεχωριστή και εγώ βρίσκω πολύ όμορφα τα φτερά σου κι ας είναι κομμένα! Είμαι βέβαιη ότι κάποια μέρα θα σε δουν όλοι με τον θαυμασμό που σε βλέπω εγώ»

Εκείνη η μέρα δεν άργησε να έρθει! Καθώς η Αλίνα πήγαινε στο συμβούλιο των νεράιδων, είδε έναν καλικάντζαρο να τρέχει και να κρύβεται ανάμεσα στα δέντρα. Τον ακολούθησε λοιπόν προσεχτικά και τι να δει; Κρατούσε κάτι κρυφά και το έκρυψε στην τρύπα του κορμού ένος δέντρου, μετά έφυγε τρέχοντας.

Η νεραϊδούλα δεν πλησίασε γιατί φοβήθηκε, προτίμησε να γυρίσει πίσω. Πριν όμως προλάβει να φτάσει στην νεραϊδογειτονιά, άκουσε φωνές να καλούν σε βοήθεια.

Οι φωνές ερχόντουσαν από το χρυσό νεραϊδολούλουδο που ζούσε η βασίλισσα. Πήγε και η Αλίνα κοντά και είδε την πανέμορφη βασίλισσα ταραγμένη να κλαίει!

«Τι συμβαίνει αρχόντισσα;»ρώτησε η νεραϊδούλα. «Αλίνα, μου έκλεψαν το κλειδι, που ανοίγει μία μαγεμένη πόρτα. Πίσω από αυτήν την πόρτα ζει ένας δράκος. Αν τον ελευθερώσουν είμαστε χαμένες! Κανείς δεν θα μπορέσει να μας σώσει, ούτε οι νεραϊδοφύλακες. Είναι μαγεμένος δράκος και επειδή δεν σκοτώνεται με κανέναν τρόπο, τον έχω φυλακίσει σε έναν μαγεμένο πύργο. Μόνο το δικό μου κλειδί ανοίγει εκείνη την πόρτα και τώρα μου το κλέψανε!»

«λες να το πήρε ο καλικάντζαρος;» σκέφτηκε η Αλίνα. Τις σκέψεις της όμως διέκοψε η φωνή της βασίλισσας. «Θέλω να βρείτε το κλειδι» διέταξε και πήγε στο θρόνο της.

Όταν η Αλίνα πήγε στο δέντρο που είχε δει τον καλικάντζαρο, ανακάλυψε ότι οι περισσότερες νεράιδες ήταν μαζεμένες εκεί!

Πλησίασε κι εκείνη και είδε με μεγάλη της έκπληξη, ότι η τρύπα στον κορμό του δέντρου ήταν πολύ μικρή. Καμοιά νεράιδα δεν χωρούσε να περάσει και να πάρει το κλειδί. «Εγώ νομίζω χωράω» σκέφτηκε η Αλίνα και φώναξε δυνατά «Αφήστε με κι εμένα να δοκιμάσω» Όλες οι νεράιδες γύρισαν και την κοίταξαν με απορία!

Τρέχει η Αλίνα με φόρα και τσουπ, πηδάει στην τρυπούλα. Πράγματι ήταν η μόνη που χωρούσε γιατί τα φτερά της ήταν μικρά και δεν την εμπόδιζαν! Πήρε το κλειδί και μόλις βγήκε όλες οι άλλες νεράιδες την χειροκρότησαν και την αγκάλιασαν!

Η Αλίνα επέστρεψε το κλειδί στην βασίλισσα και αυτή για να της το ανταποδώσει της πρότεινε να της δώσει νεραϊδένια φτερά. Η νεραιδούλα όμως δεν τα δέχτηκε! «Βασίλισσά μου ευχαριστώ αλλά έμαθα να ζω χωρίς φτερά. Μου αρέσει που είμαι ξεχωριστή και πλέον όλοι με αγαπάνε και κανείς δεν με κοροϊδεύει. Όλοι με θαυμάζουν. Μπορεί να μην είμαι τέλεια νεράιδα, αλλά αυτό μας έσωσε και θέλω να παραμείνω έτσι όπως είμαι, με την μικρή μου ατέλεια»

Η βασίλισσα ήταν υπερήφανη για την Αλίνα, το ίδιο και η μαμά της και για να την ευχαριστήσουν, της οργάνωσαν ένα νεραϊδοπάρτι που όλοι διασκέδασαν και πέρασαν όμορφα! Εκεί η βασίλισσα μίλησε στις νεράιδες «Κανείς δεν είναι τέλειος, πρέπει να αγαπάμε τον εαυτό μας με τις ατέλειες μας γιατί μας κάνουν να ξεχωρίζουμε και να είμαστε μοναδικές!» όλοι την χειροκρότησαν χαμογελώντας! Ήξεραν ότι είχε δίκιο!

ΤΕΛΟΣ